

**B
O
B**

**D
Y
L
A
N**

NOTES BIOGRAFÍQUES

- Robert Zimmerman, nasqué el 24 de maig de 1941 a Duluth, Minnessota.
- Hi ha qui diu que s'ha canviat el nom en memòria del poeta britànic Dylan Thomas, i hi ha qui diu que ell mateix ho ha desmentit públicament (creieu el que vulgueu).
- Tingué una infantesa prou moguda: des dels 10 als 18 anys intentà sis vegades fugir de casa seva. En cap d'elles no va tenir èxit.
- Va ser sis mesos a la Universitat de Minneapolis, però al cap d'aquest temps, deixà els estudis.
- Va viatjar com a component d'un circ de Texas, passà per Hibing, Nuevo México, Dakota del Sur, Kansas i Califòrnia fins que s'instal·là a Greenwich Village (Nova York).
- Tota aquesta època de rodamon però, no va ésser desaprofitada per Bob Dylan. En els seus viatges anava acumulant coneixements sobre diferents tipus de música i de poesia.
- Ell mateix ressalta l'important que per a ell ha estat el contacte amb gent ambulat, la seva amistat amb uns pallsos, gent a la que ell considera molt interessant.
- Els primers mesos d'estada a Nova York, van ésser d'una inestabilitat total: tocava en cabarets per tal de guanyar-se el pa; adhuc va haver de passar algunes nits al "metro", ja que no tenia lloc a on dormir.
- Va conèixer, i es feu amic d'Allen Ginsberg, el poeta més representatiu de la "Beat Generation".
- La primera intervenció seva en un disc va ser acompanyant amb l'harmonica a Big Joe Williams.
- Al Grossman, que era l'empresari de "Peter, Paul and Mary", el descobreix finalment l'any 1962. D'ençà de llavors comença la carrera de Bob Dylan com a professional de la cançó, de la música i d'allí que aquí ens interessa més: la poesia.

COMENTARI

Deixem ben clar, per a començar, que de l'obra de Bob Dylan aquí el que ens interessa és l'aspecte poètic. Algú ha dit que avui la cançó, no era sinó una de les formes en les quals es manifesta la poesia. Per a demostrar la veritat d'aquesta afirmació no es pot trobar una prova més concloent que el mateix Bob Dylan. Bob Dylan, és a més d'un music, un POETA

La temàtica de la poesia de Bob Dylan no té límits; Dylan és capaç del més dolç poema (pensem en THE GIRL OF THE NORTH COUNTRY), de la més sarcàstica ironia (com a LIKE A ROLLING STONE), de la més delatadora protesta (recorrem WITH GOD IN OUR SIDE) i del surrealisme més bell (exemple del qual és MR. TAMBOURINE MAN).

D'altra banda sempre hi ha una evolució constant en la seva obra, Així com als primers discs la nota predominant és la que s'ha donat per anomenar "protesta", després la problemàtica de la seva poesia s'ha anat interioritzant cada cop més.

Així a "ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN" ("L'altre cara de Bob Dylan") la temàtica dels anteriors discs és abandonada totalment, per a girar-se vers l'aspecte de la dona com a tema d'inspiració poètica.

I d'ençà d'aquest disc, no direm que aquest és l'únic tema de la poesia de Bob Dylan, però sí que és el predominant. Per tant es pot considerar

- .- La primera en la que predomina la contestació, sense excloure, però, el tema sentimental (tornem a recordar el bellíssim poema THE GIRL OF NORTH COUNTRY)
- .- La segona és en la que preval el tema amorós, sense excloure, però, les altres fonts d'inspiració poètica.

De tota manera aquesta divisió és només aproximada, i molt general, ja que crec que es podria afirmar que cada disc és tota una època dins de l'obra de Bob Dylan.

Per acabar, escriuré tan sols el que jo crec que és el millor comentari a la poesia de Bob Dylan, i que són les seves pròpies paraules:

"Escriu allò que capto en l'aire."

OBRA DE BOB DYLAN

- 1962 .- "BOB DYLAN"
- 1963 .- "THE FREEWHEELIN' BOB DYLAN"
- 1964 .- "THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN' "
- 1964 .- "ANOTHER SIDE OF BOB DYLAN"
- 1965 .- "BRINGING IT ALL BACK HOME"
- 1966 .- "BLONDE ON BLONDE"
- 1968 .- "JOHN WESLEY HARDING"
- 1969 .- "NASHVILLE SKYLINE"
- 1970 .- "SELF PORTRAIT"
- 1971 .- "NEW MORNING"

(El seu silenci entre 1966 i 1968, fou degut a un greu accident de moto).

BIBLIOGRAFIA:

- .- "CANCIONES" (Bob Dylan). Alberto Corazón, Editor.
- .- També hi han poemes seus al cançoner "FOLK SONG"

S E L E C C I Ó   D E   L A   S E V A   O B R A

BLOWIN' IN THE WIND
(Escolta-ho en el vent)

Per quants carrers l'home haurà de passar
abans que se'l vulgui escoltar.
Digue'm quants mars li caldrà travessar
abans de poder descansar.
Fins quan les bombes hauràn d'esclatar
abans que no en quedi cap.

Això, amic meu, tan sols ho sap el vent;
escolta la resposta dins el vent.

Quants cops haurà l'home de mirar amunt
per tal de poder veure el cel.
Quantes orelles haurà de tenir
abans de sentir plorar el món.
Quantes morts veurà al seu entorn
per saber que ha mort massa gent.

Això, amic meu, tan sols ho sap el vent;
escolta la resposta dins el vent.

Fins quan una roca podrà resistir
abans que se l'endugui el mar.
Quan temps un poble haurà de patir
per manca de llibertat.
Fins quan seguirà l'home girant el cap
per tal de no veure-hi clar.

Això, amic meu, tan sols ho sap el vent;
escolta la resposta dins el vent.

Adap: Ramon Casajoana

MASTER OF WAR
(Senyors de la guerra)

Va home va, senyors de la guerra;
Vosaltres, que no feu més que canons;
Vosaltres, que no penseu més que amb la mort;
Vosaltres, els de les grans bombes;
Vosaltres, que esteu sempre darrera d'una paret;
Vosaltres, que us amagueu entre el paperam,
només vull que sabeu que també us veig,
encara que us poseu les carotes que us poseu.

Vosaltres, que no sabeu fer res més
que destruir i matar.

Jugueu amb aquest món nostre,
com si fos una joguina qualsevol.

Em doneu una arma
i us en aneu de seguida,
i us amagueu i us en enfumeu
quan sonen els trets.

Com va fer Judas,
ens enredeu sense parar.
Voleu cegar-me
amb un triomf mundial.
Però veig els vostres ulls,
i veig ls vostres pensaments,
com veig l'aigua
que haig de beure cada dia.

Aguanteu les escopetes,
que altres dispararan.
Us pareu aleshores i mireu
com els morts van fent pila.

Fins i tot, ens heu fet tenir por ,
de portar nens
a aquest món.
Ni tan sols la vostra sang
pot aturar el perill que corre el meu fill,
un fill que encara no ha nascut
i encara no té nom.

Però sé el que he de fer
per parlar sense permís.
Podeu dir que sóc jove ,
que no tinc experiència.
Sí, sóc més jove que vosaltres,
però una cosa sé segura:
ni tan sols Jesús
perdonaria el que esteu fent.

Deixeu-me fer-vos una pregunta:
us val tot el vostre diner
per a comprar un xic de perdó?
us ho creieu?
Us ho diré: quaa sigueu morts,
veureu que ni tan sols un ral,
no serveix per a res.

I jo vull que us moriu,
i moriu-se ben aviat.
Una tarda serena,
aniré a funeral i miraré
com us fiquen a la tomba.
I m'hi asseguré al damunt
per tal que mai més no aixequen el cap.

Adap: Oriol

THE GIRL OF THE NORTH COUNTRY
(La noia del país del nord)

Si viatges pel bell nord glaçat
on el vent bat el cel fronterer,
dóna'm records a una noia d'allà,
fa temps que l'havia estimada.

Si hi ets quan hi ha tempestes de neu,
quan el riu gela i l'estiu se'n va,
mira'm si té un jersei prou calent
que l'abrigui dels crits que fa el vent.

Mira'm si els seus cabells són tan llargs,
si fan rius juganers sobre el pits,
mira'm si els seus cabells són tan llargs,
si els duu com sempre els he recordat.

No sé si encara em guarda un record;
jo per ella he pregat molt sovint
tant de nit en la meva foscor
com de dia en la meva claror.

Bé, si viatges pel bell nord glaçat
on el vent bat el cel fronterer,
dóna'm records a una noia d'allà,
fa temps que l'havia estimada.

Adap: Pau Riba

DON'T THINK TWICE, IT'S ALL RIGHT
(Deixa-ho correr ja està fet)

No et pensis pas que tot està molt bé, no,
seria massa planer;
no et pensis pas que tothom viu feliç, no,
seria massa senzill.

L'arbre que has plantat pot créixer tort o dret,
el consell que has donat pot ser llençat al vent;
l'home no pot ser a la mida que el volem,
deixa-ho córrer ja està fet.

No et pensis pas que tothom està bé, no,
malgrat la cara que fa;
no et pensis pas que tothom està bé, no,
malgrat la vida que fa;
la gana fa que el pa no sigui dur,
la por et farà plorar, pitjor pervertu,
la nit d'amor no s'acabarà mai,
però ara em toca despertar.

M'agradaria tenir una altra amiga
que fos tal com eres tu;
M'agradaria tenir una altra amiga
que m'estovés el cor dur,
donar-li la soledat que ara tinc,
quan em cridés ,dir-li: ara vinc;
m'agradaria tenir un altra noia, sí,
que fos tal com eres tu.

Es pot ser molt feliç tenint els ulls tancats
el temps que hi puguis estar;
Es pot ser molt feliç tenint els ulls tancats.
Si els obres la llum et farà mal.
Jo ja els he obert ,he vist i ara me'n vaig,
la llum és massa clara, però l'aigua no ho és tant;
no vulguis deturar el meu caminar,
deixa-ho córrer ja està fet.

Adap: Pi de la Serra i G. Jaraba

A HARD RAIN'S A-GONNA FALL
(Una gran pluja molt aviat caurà)

On has estat fill meu d'ulls blaus?
On has estat fill meu estimat?
M'he perdut pels voltants d'onze negres muntanyes;
He marxat arrosegant-me per sis camins de carro;
M'he endinsat en el fons de set selves molt tristes;
He estat ben a prop de vuit mars sense vida;
M' n'he anat ben lluny del món, al cor d'unes tombes;
I és que una gran, gran, gran, ...
i és que una gran pluja molt aviat caurà.

Diguem què has vist fill meu d'ulls blaus?
diguem , que has vist fill meu estimat?
He vist un camí d'or per on ningú no hi passava;
He vist un tronc d'arbre ple de sang vermella;
He vist uns homes tacats d'injustícia;
He vist una escala coberta per l'aigua;
He vist gent que par'la i no tenen llengua;
He vist uns nens amb pistoles i espases;
I és que una gran, gran, gran, ...
i és que una gran pluja molt aviat caurà.

Què has sentit fill meu d'ulls blaus?
Què has sentit fill meu estimat?
He sentit un gran tro que advertia a tothom;
He sentit una onada que podria ofegar el món;
He sentit cent timbalers cansats d'esperar;
He sentit molts que parlen i ningú no els escolta;
He sentit a un morir de fam; d'altres se'n reien;
He sentit els salms d'un poeta que ha mort a l'exili;
He sentit els plors d'un clown que plorava de pena;
He sentit els crits d'un home cansat de la vida;
I és que una gran, gran, gram,....
i és que una gran pluja molt aviat caurà.

Què has trobat fill meu d'ulls blaus?
Què has trobat fill meu estimat?
He trobat un infant prop d'un cavallet mort;
He trobat un home blanc que passejava un gos negre;
He trobat una dona i el seu cos cremava;
He trobat una noia que m'ha omplert d'esperança;
He trobat un home ferit en amor;
He trobat un altre home desesperat i ple d'odi;
I és que una gran, gran, gran,.....
i és que una gran pluja molt aviat caurà.

Bé, què faràs ara fill meu d'ulls blaus?
Què faràs ara fill meu estimat?
Me'n torno ben lluny abans que caigui la pluja;
Me'n vaig al fons de les mes fosques selves;
On la gent és molta i on les mans són buides;
On les aigües dels rius corren brutes i negres;
On la casa en la vall veu la fosca presó;
On les cares dels botxins estan ben amagades ;
On la fam és terrible , la gent oblidada;
On el color és negre i quants són no interessa;
Veuré i diré això , respirant-ho i pensant-ho;
Cridaré ben fort perquè tothom em senti;
I entraré mar endins fins que jo m'enfonsi;
sabent bé la cançó abans de cantar-la.
I és que una gran, gran, gran, ...
i és que una gran pluja molt aviat caurà.

Adap: Joan Boix

WHO KILLED DAVEY MOORE?
(Qui va matar .. Davey Moore ?)

Qui va matar Davey Moore?
Sí, qui i per què?

"Jo no", diu l'àrbitre.

"No m'assenyaleu .

És cert que hagués pogut parar el combat,
i potser així no hagués mort.

Però la gent s'hagués queixat.

Hauria dit: és una presa de pèl.

És molt trista la seva mort.

Però em van pressionar. Bé que ho sabeu.

Jo no el vaig tombar.

No, ningú no em pot acusar."

"Nosaltres no", diu el públic,
que abans cridava al estadi.

"És molt trista la seva mort,

però nosaltres només volíem veure boxa.
no volíem que morís .

Només volíem veure una mica de suor,

i això no és dolent.

"Jo no ",diu l'apoderat,
tot xupant un cigar.

"És trist parlar d'això, és trist d'explicar-ho,
però jo em creia que es trobava bé.
És molt trista la seva mort,penseu en la dona i els fills.
Però si no es trobava bé,per què no ho deia?

Jo no el vaig tombar.
No,ningú no em pot acusar."

"Jo no",diu el de les apostes,
duent encara un xec a la mà.

"Jo no el vaig fer caure.
Les meves mans ni el van tocar .
No vaig fer res sospitos,
àdhuc,era el meu favorit.
Jo no el vaig tombar .
No,ningú no em pot acusar."

"Jo no",diu el periodista,
mentre pica les tecles de la màquina,
dient:"La boxa no enté la culpa,
és igual que un partit de futbol."

Dient:"La boxa ha de seguir,
es tracta d'un costum de la societat.
Jo no el vaig tombar.
No,ningú no em pot acusar."

"Jo no",diu l'home que el va tombar
amb els punys,aquella nit plena de fum.
L'home que va arribar de Cuba,
on avui ja no es permesa la boxa.
"Li vaig donar cops de puny,sí,
però per això em paguen.
No digueu assassinat,no digueu crim.
Va ser el destí,va ser la voluntat de Déu."

Adap:Oriol

THE TIMES THEY ARE A-CHANGIN'
(Els temps estan canviant)

Acosteu-vos,bona gents,
vingueu d'on vingueu,
vosaltres que us adoneu
de l'aigua que va pujant
sabeu bé que aviat
us podeu ofegar;
Si creieu que val la pena
la vida,i us voleu salvar,
apreneu a nadar aviat
o us ofegareu
perquè els temps estan canviant.

Veniu escriptors i crítics
que creieu saber-ho tot,
cal tenir els ulls oberts
i canviar si canvia el món.
No correu tampoc massa,
la ruleta està girant,
ningú no pot saber
el lloc on parará.
Vigileu,quí perd avui,
guanyarà segur demà,
perquè els temps estan canviant.

Veniu ministres,diputats,
escolteume de grat,
deixeu lliures les portes,
no detureu pas ningú.

Atenció! Els endarrerits
són els que ho perderàn tot;
deixeu el vostre vell camí,
ja no serveix; no sentiu
aquest vent que us trenca els vidres
i fa trontollar les parets?
És que els temps estan canviant.

Veniu pares i assenyats
de tot arreu del món,
no critiqueu, abans mireu
si porteu una bena als ulls.
Vostres fills i vostres filles
ja parlen diferent,
no poseu més obstacles
als nostres camins nous
pel sol fet que vosaltres
no podeu seguir el nostre pas,
perquè els temps estan canviant.

El camí ja és marcat
i els daus ja són tirats,
mireu que el que avui és lent
serà ràpid demà.
L'ordre s'ha capgirat
per la mateixa eterna llei
per la qual el present d'avui
serà el passat demà,
i el que avui és el primer
serà l'últim d'arribar,
perquè els temps estan canviant.

Adap: Albert Batiste

BALLAD OF HOLLIS BROWN
(La balada de Hollis Brown)

Hollis Brown vivia als afores d'una gran ciutat.
Amb la dona, cinc fills i una barraca trista i bruta.

Va buscar treball i diners, caminant per camins sense fí.
La mainada esta tan afamada que ja no sap com somriure.

Els ulls dels teus fills estan com enfollits,
els "nanos" t'estiren pel braç.
Paeges pel barri,
i a cada pas que dones et demanes per què.

Les rates se t'han menjat la farina,
Que menjaràs?
Hi ha algú que ho sàpiga?
Algú es preocupa per això?

Va resar al senyor dels cels:
!Oh! si et plau, dona'm un amic.
Però si no tens diners, noi....
com vols tenir amics?

Dels ulls dels teus "nanos" cauen llàgrimes
que t'ofeguen el cervell.
Les queixes de la teva dona són com punyals
que es claven un a un dins el teu cor.

No ten res per a menjar,
ja no raja aigua de la teva font.
L'últim ral te l'has gastat
per comprar set bales.

A l'infinit desert,
udola un llop.
Els teus ulls es claven a l'escopeta
que penja de la paret.

El teu cervell és un mar de sang,
i les cames no et poden restar quietes.
Els teus ulls es claven a l'escopeta
que ara t'ens a la mà.

Set gotes fan una llàgrima
al voltant de la porta de la barraca.
Com l'espatec de les onades,
sonen set descàrregues.

En una barraca qualsevol,
han mort set persones.
En un lloc molt lluny d'aquí,
han nascut set persones més.

Adap: Oriol

WITH GOD IN OUR SIDE
(Déu al nostre costat)

Oh, el meu nom no vol dir res,
l'edat que tinc menys.
La terra on vaig néixer
se'n diu el Midwest;
allà jo vaig créixer
i vaig aprendre-hi les lleis.
I aquella terra tenia
Déu al seu costat.

Oh, el llibre d'Història
ho diu i ho diu molt clar:
els genets atacaren,
els indis van sofrir;
els genets atacaren,
els indis van morir.
Oh, era un país molt jove
amb Déu al seu camp.

Oh, la guerra amb Espanya
un dia es va acabar.
La de Secessió
va durar molt poc.
I m'han fet aprendre
els noms dels herois,
el revòlver al puny
i Déu al costat.

La primera gran guerra
vingué i se n'anà.
Les raons per matar-se
mai no les he sabut,
però m'han fet acceptar-ho,
acceptar-ho amb orgull,
car els morts mai no es compten
quan Déu és al teu camp.

Quan la darrera guerra
arribà a la fi
perdonàrem els nazis
i ens hi férem amics.
Si cremaren sis milions
de mortals als seus forns

He après l'odi als russos
des que jo sóc al món.
I si ve una altra guerra
els haurem de matar,
témer i evitar-los,
amagar-se i pirar
i acceptar-ho amb coratge
i Déu al meu costat.

Però ara tenim les armes
de química acció.
Si ens hi fan posar el "misto",
ho farem sense por:
el món serà en flames
d'un sol cop de botó.
I no facis preguntes
si Déu és al teu camp.

Durant hores ombrives
he estat pensant
que Jesucrist
fou traït per un bes.
Ara us toca a vosaltres
pensar i decidir:
si també tingué Judas
Déu al seu costat.

Ara, mentre jo marxo,
confús i cansat,
les idees m'acusen
i després se me'n van.
Les paraules que sento
les diré tal com són:
Si Déu és amb nosaltres
no hi haurà més combats.

Adap: Pau Riba

WHEN THE SHIP COMES IN
(El dia que el vaixell vindrà)

Aquell dia ja ho veureu,
quan el vent es parará
i la brisa deixarà de respirar.
Una calma xafogosa,
com abans del temporal,
el dia que el vaixell vindrà.

Tot el mar s'obrirà
i les ones cantaran
i els vaixells se n'aniran tots al fons,
de la sorra de la platja
cada gra s'estremirà,
el dia que el vaixell vindrà.

Els peixos s'alegraran,
nedaran fora del camí,
els ocells també hauran de somriure.
A la sorra els grans pedrots
creieu-me, estaran contents
el dia que el vaixell vindrà.

Les paraules que es diran
per al vaixell atabalar
no les entendrà ningú, no, ningú;
les cadenes dels set mars

Aquell dia sentirem
grans càntics pertot arreu,
el moment que el Capità baixi a terra
fins el sol respectarà
les cares a sobre el pont,
el dia que el vaixell vindrà.

La sorra serà
un tapís daurat
per reposar els teus peus fatigats
i el vell Capità
et tornarà a recordar
que el món sencer s'espera.

De bon matí els enemics
amb els ulls plens de son,
quan el vegin, creuràn que somnien,
per molt que ho vulguin negar
s'adonaran que ja hi és,
el dia que el vaixell vindrà.

Aixecaran les mans,
demanant pietat,
però no hi haurà res a fer,
al fons del mar s'ofegaran
com va passar al Faraó,
el dia que el vaixell vindrà.

Adap: Ramon Casajoana.

SPANISH HARLEM INCIDENT

Gitana, les mans de Harlem
no poden agafar la teva escalfor.
La teva cremor és massa forta per a ésser deturada,
els teus peus encesos cremen el carrer.
No tinc casa, vine
i envòltem amb la màgia de la teva música.

Gitana, sóc tot teu,
amb el teu mirar m'has vençut,
i m'han apunyalat els diamants que duus per dents.
La nit és fosca, vine i fes-me un lloc
per a la meva espantada cara. (si et plau)
Díguem, noia,
si t'hi veus, a les meves mans.
D'ençà que et vaig veure,
m'ho he demanat tot
sobre els camins pels que em portes.

Estic al teu voltant però no sé a on.
El oop ha sigut fort, em tens robat.
Mai no ho hagués dit.
Només vull saber, noia, si et podré tocar
per veure si ets o no un somni.

Adap: Oriol

IT AIN'T ME BABE

(No et serveixo)

Vés-te'n del meu redós,
pots triar-te el teu camí,
perquè tot el que vols, noia,
no ho aconseguiràs amb mi.
Dius que estàs cercant algú
que sigui ferm i segur,
que et protegeixi i et defensi
tant si tens raó com si no,
algú que et doni la solució,
doncs, no et serveixo,
no, no, no, no et serveixo,
no et serveixo per fer tot això.

Allunya't, si em vols creure,
fins la frontera dels camps.
Jo no sóc el que tu cerques,
amb mi acabaràs plorant.
Dius que estàs buscant algú
que et prometi no marxar,
que no vegi, que no escolti,
que guardi el seu cos per tu,
algú que no pensi més que en tu,
doncs, no et serveixo,
no, no, no, no et serveixo,
no et serveixo per fer tot això.

Ja és hora que et perdís
dins la nit, i em quedi jo
enmig del silenci,
no et pensis pas que estic sol.
En canvi, tu que cerques
un que et marqui el camí bo,
i renunciés a ser lliure
per un trist etern amor,
i t'has cregut que això t'ho faria jo,
doncs, no et serveixo,
no, no, no, no et serveixo,
no et serveixo per fer tot això.

Adap: Albert Batiste

TOMORROW IS A LONG TIME

Si l'avui no fos un camí infinit;
si aquesta nit no fos un sender esquerdat,
si demà no fos massa tard,
la soledat fins i tot t'agradaria.

No em veig reflectit a les aigües;
no puc dir res que no expressi dolor;
no puc sentir el soroll dels meus passos
ni tan sols recordar-me del meu nom.

És bonic un riu platejat que mormola;
és bonica una aurora suau;
però ni això, ni res, és més bonic
que els ulls de la noia que vaig estimar.

Però només si ella m'esperés,
i jo pogués sentir el batec del seu cor;
Només si ella reposes amb mi,
podria jo tornar a reposar.

Adap: Oriol

LOVE MINUS ZERO / NO LIMIT

T'expresses com el silenci,
sense ideals ni violència.
No et cal dir-me que em seràs fidel,
car ets real, com el gel, com el foc.
La gent porta roses i promet coses a cada moment,
tu, amor meu, ets com una flor,
a la qui no canviaria per res.

A les botigues i a la parada de l'autobús
la gent parla del treball,
llegeix llibres, repeteix discursos,
dibuixa coses a les parets;
algú parla del futur.
Tu, amor meu, parles suau,
saps que no hi ha èxit més gran que el fracàs,
i que fracassar mai no vol dir no guanyar.

Amb el mantell penjant,
s'allunyen els genets;
les senyores encenen ciris;
àdhuc els nens aprenen a odiar;
la gent que ens envolta,
es destrueix a si mateixa.
Però tu em somrius, tant te fa,
ets massa llesta per a discutir o jutjar.

El pont tremola en arribar la nit;
Tothom té pressa;
Unes dones murmuren indignades;
els savis s'han tancat per poder rumiar;
el vent xiula, fins a xisclar;
la glaçada nit tot ho ha abraçat;
Tu, amor meu, ets com un ocell,
que, ferit, ha trobat repòs en mi.

Adap: Oriol

MR. TAMBOURINE MAN

Ep, Mr. Tambourine! Cantem una cançó.
Fa temps que no puc reposar
ni dormir.

Ep, Mr. Tambourine!, el de la pandereta,
Per la llum de l'alba et seguiré.

La fosca nit s'ha enfonsat dins la sorra,
se m'ha escorregut de les mans,
deixant-me parat, condemnat a restar aquí,
però sense poder dormir.

Sols l'avorriment em distreu.

Sóc com un foc,
que no coneix ningú.

I els foscos carrers buits, són massa morts per a poder somniar.

Ep, Mr. Tambourine!...

Emporta'm amb el teu vaixell encantat.

Estic desfet, les meves mans ja no toquen res.

Els meus peus, massa cansats per a caminar, només esperan
camins per on perdre's.

Vull anar a qualsevol lloc, tant me fa desaparèixer,
en el meu propi caminar. Però, toca alguna cosa,
et prometo dansar.

Encara que escoltis riures al voltant del camí
no van per a tu, són pujades del camí

Però no, tot això no importa
car no ets res més que una ombra.
Fes-me desaparèixer entre la boira que m'envolta.
Fes-me anar al bosc del temps, més enllà de l'aigua glaçada,
dels arbres espantosos, esperitats de la costa,
lluny d'aquesta pena folla.

Sí, vull dansar sota un cel d'or, dibuixant arcs de joia,
rodejat de mar i de sorra,
Tot record i tot destí ensorrats.
Deixeu-me que fins a demà, m'oblidi de l'avui!!!

Adap: Oriol

LIKE A ROLLING STONE

(Com una pedra del camí)

Abans d'ahir encara eres molt rica
i llençaves la "calderilla" als pobres,
no és veritat ?
N'hi havia que et deien: "Vés amb compte ,maca,
un dia pots caure" i tu te'n reies,
no és veritat ?

Miraves tothom per sobre l'espatlla,
i te'n foties dels que veies caiguts;
ara ja no parles tan fort,
ara ja no rius com abans
ets tu qui has caigut ara i no ho saps resistir...

Digues que sí, digues que sí,
que t'agrada viure al carrer,
com un gos vagabund,
com una pedra del camí...

Vas anar als millors col·legis de monges
però allà només vas aprendre a
resar el rosari,
eres una senyoreta de casa teva,
no sabies què és viure al carrer,
ara ja ho saps,
tu no volies saber res dels que no fossin
de la teva classe; ara hauràs de parlar,
fins i tot per demanar algun favor,
amb els que tampoc no tenen sostre,
n'oblidis que ara ja no pots triar-te els veïns...

Digues que sí, digues que sí,
que t'agrada viure al carrer,
com un gos vagabund,
com una pedra del camí...

Tu mai no havies tingut una mirada
pels infeliços que s'arrosegaven
als teus peus;
tu mai no havies pensat que un dia
hauries de treballar. Tu mai no havies
patit fred.

Et passejaves a cavall amb un diplomàtic
que deia : "T'estimo" mentre prenia el te.
Adonar-te que marxava va ser ben trist,
ell es va endur la teva última engruna de felicitat.
Et penses que, quedant-se, tampoc no t'hagués fet feliç ?

Digues que sí, digues que sí,
que t'agrada viure al carrer,
com un gos vagabund,
com una pedra del camí...

Princesa caiguda en el suburbi,
avui és festa, tothom està content
a casa seva.
Tant que et diverties abans voltada
pertot arreu d'aduladors,
no és veritat ?
Mira, en Jaumot t'està cridant,
ves-hi , si més no, tindràs sostre aquesta nit;
si no tens res tampoc no pots perdre res,
ara que ja no tens ni secrets,
mentre rodoles pels carrers , buscant lloc per dormir...

Adap: Josep M. Camarasa